

O călătorie spre centrul Pământului

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Repovestire după romanul
lui Jules Verne

CUPRINS

CAPITOLUL 1

O carte veche și un mister nou 9

CAPITOLUL 2

Unchiul Lidenbrock lucrează zi și noapte
la dezlegarea misterului 15

CAPITOLUL 3

Axel are un secret 23

CAPITOLUL 4

Axel își face griji cu privire la viitor 28

CAPITOLUL 5

Începe marea aventură 36

CAPITOLUL 6

O primire călduroasă în Islanda 40

CAPITOLUL 7

Un ghid pentru călătorie 48

CAPITOLUL 8

În sfârșit, Snaefells 54

CAPITOLUL 9	
În vulcan	62
CAPITOLUL 10	
Primul semn de bucluc	70
CAPITOLUL 11	
Axel se luptă cu soarta potrivnică	75
CAPITOLUL 12	
Căutarea apei continuă	82
CAPITOLUL 13	
Axel se răătăcește	89
CAPITOLUL 14	
Unchiul Lidenbrock și Hans, în misiune de salvare	96
CAPITOLUL 15	
Marea Lidenbrock	103
CAPITOLUL 16	
Creaturile adâncurilor	108
CAPITOLUL 17	
Trecând printr-o furtună violentă	115
CAPITOLUL 18	
Descoperirea unei lumi noi	126

CAPITOLUL 19

Erupția 136

CAPITOLUL 20

Călătoria se încheie 144

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 153

Notă către părinți și educatori

de Arthur Pober, doctor în educație 157

CAPITOLUL 1

O carte veche și un mister nou

Pe 24 mai 1863, unchiul meu a dat buzna pe ușa din față a căsuței noastre. Profesorul Lidenbrock, așa cum era cunoscut unchiul meu, împărțea cu mine acea mică locuință din Hamburg, Germania.

– Axel, strigă el. Trebuie să vorbesc cu tine! S-a îndreptat în goana mare spre biroul său.

Unchiul meu se entuziasma adesea. O nouă idee sau teorie îl trimitea numaidecât în biroul său, unde se punea pe treabă. Mă obișnuisem să-l văd comportându-se astfel. Locuiam împreună încă de când eram adolescent — acum aveam douăzeci de ani —, așa că nu era ceva

nou pentru mine. Era un om nerăbdător. Nu-i plăcea să aștepte cu niciun chip.

Tocmai de aceea menajera noastră, Martha, a intrat în panică atunci când unchiul Lidenbrock s-a năpustit pe ușă. S-a gândit că voia să mănânce. A dat fuga în bucătărie și mi-a spus:

— Axel, te rog, nu-i spune că nu-i gata cina. Distrage-i atenția. O să pun masa cât de repede pot.

Unchiul meu nu era un om rău. Adevărul e că era doar foarte ciudat. Preda mineralogia — știința mineralelor — la Johannaem, universitatea locală. Cu toate acestea, nu era un profesor bun. Studiasem și eu mineralogia la universitate și îi auzisem pe studenți plângându-se de el.

Nu prea era interesat să-i ajute pe alții să învețe. Era încăpățânat ca un catâr și vorbea doar despre ceea ce îi capta interesul în acel moment. Am auzit povești despre cum izbucnea, pradă unei crize de furie, dacă avea impresia că o persoană l-a înțeles greșit. Nu credea

că e cazul să explice ceva încă o dată sau într-un alt mod. Atunci când unchiul meu era greșit înțeles de cineva, credea că acea persoană pur și simplu nu-l ascultase.

Nu uitați totuși că unchiul meu era un om de știință. Era un om foarte inteligent și se bucura de mult respect. Familia Lidenbrock este bine-cunoscută în Germania. Există multe biblioteci și clădiri care îi poartă numele. Cu toate acestea, unchiul meu nu se sinchisea de asemenea lucruri.

Munca îi acapara întreaga viață. Era un împătimit al studiului mineralelor, rocilor și geografiei. Nu-i păsa de părerea pe care ceilalți o aveau despre el. Numai că, în același timp, era prea ocupat cu propria lume științifică pentru a mai observa și altceva.

Prin urmare, unchiul Lidenbrock nu putea înțelege de ce m-am mocăit atât ca să ajung în biroul lui. Eu am crezut că m-am mișcat foarte repede când m-a strigat, dar nu era suficient de rapid pentru el.

– Ce naiba ți-a luat atât de mult? Crezi că o să te-aștept toată ziua? zise unchiul meu, care se-așezase deja în fotoliul său.

Ținea pe genunchi o carte foarte mare. Nu și-a ridicat privirea spre mine atunci când mi-a vorbit.

Nu m-am așezat imediat, dar m-am sprijinit de biroul său. De obicei, unchiul îmi dădea câte ceva de făcut. Putea să-mi ceară să iau o carte din bibliotecă. Sau mă putea trimite să dau o fugă în oraș, să iau ceva.

– Ce carte, rosti el. Ce carte! exclamă, dând din cap cu uimire. Îți dai seama? E o bijuterie neprețuită, peste care am dat în dimineața asta, într-un anticariat.

M-am holbat la cartea pe care unchiul meu o ținea în mâini și pe care o răsfoia cu atenție. Mie mi se părea o vechitură. Nu puteam să văd nimic deosebit la ea.

– Despre ce-i vorba în carte? îl întrebai.

Era singurul lucru care mi-a trecut prin cap.

– E o carte islandeză din secolul al XII-lea, îmi răspunse. Este povestea prinților norvegieni care au cârmuit Islanda.

– Dar, unchiule, tu știi să citești în islandeză? îmi exprimai eu nedumerirea.

– În islandeză? Da, un pic. Dar ești cam nătâng, Alex, spuse unchiul Lidenbrock. Nu-i scrisă în limba islandeză. E scrisă în rune.

– Rune?

Am dat fuga lângă el, ca să mă uit la carte mai îndeaproape. Paginile erau pline cu beți-gașe, care aduceau cu niște cifre. Limba părea imposibil de înțeles, și nu prea ardeam de nerăbdare s-o învăț. Totuși, unchiul meu avea multe de spus pe această temă.

Unchiul Lidenbrock mi-a descris istoria limbii runice. Era folosită mai ales în Islanda și în alte țări nordice. Mi-a spus că această carte fusese scrisă de mână și că era unică în felul său.

Ar fi putut vorbi astfel ore în șir. Dar la un moment dat s-a întrerupt. Din carte s-a desprins o bucată de hârtie și a căzut la picioarele